

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.320 van 23 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. VAN AKEN en van attaché B. COLMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het rijk binnengekomen op 20 februari 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 februari 2008 (verkeerde datum op de bijlage 26).
2. Op 25 februari 2008 werd verzoeksters dossier overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend op 25 februari 2008.
3. Verzoekster werd op 10 april 2008 op het Commissariaat-generaal gehoord. Op 17 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 april 2008 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsnorm, de motiveringsplicht en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat zij een coherent verhaal heeft verteld, vrij van tegenstrijdigheden en dat haar verhaal geloofwaardig is. Verzoekster betoogt dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle gegevens die zij heeft verstrekt en voorbij gaat aan een aantal evidente vaststellingen, terwijl op de bevoegde overheid de verplichting rust om alle juiste gegevens in aanmerking te nemen bij het verantwoorden van haar beslissing.
2. Blijkens verzoeksters verklaringen, zoals weergegeven in de gehoorverslagen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, was zij sinds 12 december 1981 werkzaam op de dienst lonen van de afdeling van het Ministerie van Irrigatie in Al Malakiyeh. Voor de uitoefening van haar functie zou zij dagelijks een auto met chauffeur, A.H.B., ter beschikking hebben gekregen. Zij zou A.H.B. af en toe toestemming hebben gegeven om de auto voor eigen gebruik te benutten. Op 3 januari 2008 zou de chauffeur A.H.B. nogmaals toestemming hebben gevraagd om de auto te mogen lenen en verzoekster ging hiermee akkoord. Enkele uren later zou zij echter door de echtgenote van de chauffeur zijn opgebeld met het nieuws dat haar man aan de grens met Irak samen met twee anderen was gearresteerd. Verzoekster zou naar haar buurvrouw hebben gebeld, die haar meedeelde dat de Mukhabarat naar haar op zoek was en haar huis overhoop had gehaald. Op 6 januari 2008 zou verzoekster hebben vernomen dat de Mukhabarat tevens naar haar werk was gegaan en haar bureau had doorzocht. Hierop zou verzoekster naar Kamishli zijn gevlucht, waar zij bij familie van haar moeder zou hebben verbleven. Op 1 februari 2008 zou verzoekster naar Turkije zijn gevlucht, vanwaar ze op 12 februari 2008 per vrachtwagen naar België zou zijn doorgereisd. In geval van terugkeer naar haar land van herkomst, vreest verzoekster te worden opgesloten in de gevangenis omdat zij meent verantwoordelijk te worden gesteld voor het uitlenen van de wagen waarmee haar chauffeur aan de grens met Irak is aangehouden en omdat zij van haar werk is weggebleven zonder geldige reden en zonder te verwittigen.
3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt haar land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) uit niets blijkt dat verzoekster, zo het al tot een onderzoek zou komen, op een onredelijke manier door de Syrische autoriteiten zal worden behandeld, (ii) het mede gelet op haar smetteloze staat van dienst sinds 12 december 1981 weinig logisch is dat zij verantwoordelijk zou worden gesteld voor de daden van een chauffeur die in haar afwezigheid iets illegaals zou hebben uitgevoerd met een wagen die staats eigendom is, (iii) het weinig geloofwaardig is dat verzoekster niet weet om welke reden de chauffeur A.H.B. aan de grens werd aangehouden en het feit dat zij nooit enige stappen ondernomen heeft om te achterhalen wat er met haar chauffeur is gebeurd, de ernst en de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt, (iv) het zeer opmerkelijk is dat een onbekende de echtgenote van de chauffeur zou gecontacteerd hebben met de opdracht verzoekster te verwittigen aangezien zij verantwoordelijk zou worden gesteld voor de wagen, (v) het zeer merkwaardig is dat zij zelf nooit getracht heeft haar overste dhr. ingenieur J.S. te contacteren en hem eventueel om raad te vragen, (vi)

aangezien de chauffeur reeds jaren lang in haar dienst was, het niet meer dan logisch is dat verzoekster in het kader van een onderzoek ingesteld naar haar chauffeur zou worden gehoord en zulks er geenszins op wijst dat zij verantwoordelijk zou worden gesteld voor zijn daden en (vii) zij niet kan toelichten wie de twee personen waren die zouden zijn aangehouden na de diefstal van een wagen omdat zij verantwoordelijk waren voor die wagen en zij bovendien deze informatie enkel 'via via' heeft vernomen. Tot slot wijst de Commissaris-generaal erop dat het door verzoekster aangehaalde persoonlijk probleem met een agent van de veiligheidsdienst blijkens verzoeksters verklaringen verdween nadat deze agent was overgeplaatst en dat ook het feit dat zij naar aanleiding van de verdwijning van haar broer J. in 2004 door de Syrische autoriteiten werd ondervraagd geen afbreuk doet aan bovenstaande observaties daar deze ondervragingen blijkbaar nooit voor enig probleem hebben gezorgd aangezien zij haar leven en werk in Al Malakiyeh gewoon bleef verder zetten.

4. In het verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij vast en zeker verantwoordelijk zou worden gesteld voor het uitlenen van haar wagen aan de chauffeur, aangezien zij verhalen heeft gehoord dat het in Roumelan verschillende keren is gebeurd dat de auto van een aantal ambtenaren werd gestolen en dat deze ambtenaren al één jaar opgesloten zitten omdat zij verantwoordelijk werden gesteld voor hun wagen en niet de chauffeurs. Verder stelt verzoekster dat zij tijdens haar verblijf in België, na de beslissing van de Commissaris-generaal te weten is gekomen dat er een vermoeden is dat haar chauffeur betrokken is bij de smokkel van vluchtelingen en dat er mogelijks wapens in de auto gevonden zijn, zodat haar vrees voor opsluiting wel degelijk gegrond is en het weinig waarschijnlijk is dat zij correct ging behandeld worden door de Syrische autoriteiten. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de Commissaris-generaal, doch geen concrete elementen aanhaalt die de motieven van de bestreden beslissing weerleggen of ontkrachten. Verzoekster komt immers niet verder dan een aantal beweringen, vermoedens en geruchten, doch dit kan niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.
5. Verzoekster voert verder aan dat haar vrees voor vervolging nog groter is geworden omdat men in Syrië onmiddellijk wordt opgesloten in de gevangenis indien men afwezig blijft van zijn werk zonder te verwittigen. Niet alleen beperkt verzoekster zich hier opnieuw tot een blote bewering die met geen enkel concreet element wordt gestaafd, bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in de loop van de procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een vrees voor vervolging omwille van het onwettig afwezig blijven van haar werk, noch van het feit dat dit zou bestraft worden met een gevangenisstraf. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster in dit verband enkel dat zij haar werk heeft verlaten zonder haar baas te verwittigen en dat ze niet weet of er hiervoor een sanctie tegen haar loopt (administratief dossier, stuk 6, p. 5).
6. Ook de verwijzing in het verzoekschrift naar de wereldrapporten van Human Rights Watch van 2005 en 2008 en het Amnesty International Rapport 2007, waaruit blijkt dat Syrische geheime diensten erom bekend staan om hardhandig, meedogenloos en naar willekeur op te treden, en dat willekeurige opsluiting, verdwijningen en foltering tijdens ondervragingen een groot probleem blijft in Syrië, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke zoals blijkt uit wat voorafgaat.

7. Verzoekster haalt aan dat met een belangrijk deel van haar verklaringen geen rekening werd gehouden en zij wijst op het feit dat zowel zijzelf als haar familieleden herhaaldelijk contact hebben opgenomen met haar buurvrouw en dat zij op deze manier heeft vernomen dat leden van de geheime dienst verschillende keren naar haar zouden geïnformeerd hebben en haar woonst zouden doorzocht hebben. Verzoekster meent dat haar derhalve niet kan worden verweten dat zij geen inlichtingen probeerde in te winnen. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat de Commissaris-generaal deze verklaringen bij het nemen van de bestreden beslissing reeds heeft beoordeeld en heeft geconcludeerd dat verzoekster weliswaar beweert te hebben vernomen dat de Mukhabarat naar haar op zoek zou zijn geweest doch niet kan toelichten om welke reden zij zou gezocht worden. De Commissaris-generaal oordeelde in dit verband terecht dat gezien de chauffeur reeds jaren lang samen in dienst was met verzoekster, het niet meer dan logisch is dat zij in het kader van een onderzoek ingesteld naar haar chauffeur zou worden gehoord en dat zulks er geenszins op wijst dat zij verantwoordelijk zou worden gesteld voor zijn daden. Het louter in twijfel trekken van deze overweging volstaat niet om de motivering van de bestreden beslissing te ondergraven. Overigens geeft verzoekster geen aannemelijke verklaring waarom zij niet heeft getracht te achterhalen wat er precies met haar chauffeur gebeurd is en om welke reden zijzelf gezocht zou worden. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat zulks afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas en de ernst van de beweerde vrees voor vervolging. De uitleg dat zij bang was en dat de Mukhabarat haar zeker op het spoor zou gekomen zijn indien zij had geprobeerd om informatie over haar chauffeur te bekomen of indien zij haar werk zou hebben gecontacteerd, is niet ernstig en kan niet overtuigen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster, alvorens haar land van herkomst te ontvluchten, al het mogelijke doet om zich te informeren omtrent haar (eventuele) problemen en zich niet louter baseert op vermoedens en geruchten. Desgevallend had zij haar familie of een advocaat kunnen inschakelen om haar overste te contacteren en op deze manier meer concrete informatie te bekomen. In zoverre verzoekster verwijst naar het persoonlijk probleem dat zij vijf jaar geleden op haar werk met een agent van de geheime dienst heeft gehad en naar het feit dat zij naar aanleiding van de verdwijning van haar broer in 2004 door de Syrische autoriteiten werd ondervraagd, wijst de Raad erop dat deze feiten geen rechtstreeks verband houden met de door haar beweerde actuele vrees voor vervolging. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoekster op grond van deze voorvallen een grotere angst voor de geheime dienst zou dienen te koesteren. Zoals reeds in de bestreden beslissing wordt aangehaald, verdween het probleem met de agent van de veiligheidsdienst immers nadat deze werd overgeplaatst en ook de ondervragingen naar aanleiding van de verdwijning van haar broer hebben blijkbaar nooit voor enig probleem gezorgd aangezien verzoekster de jaren nadien haar leven en werk in Al Malakiyah gewoon bleef verder zetten.
8. Kritiek op het bijkomstig en niet-determinerend motief dat het opmerkelijk is dat een onbekende de echtgenote van de chauffeur zou gecontacteerd hebben met de opdracht verzoekster te verwittigen aangezien zij verantwoordelijk zou worden gesteld voor de wagen, kan niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.
9. Tot slot betoogt verzoekster dat het niet is omdat de asielaanvraag van enkele van haar familieleden werd geweigerd, dat dit een reden is om ook haar asielaanvraag te weigeren. Verzoekster wijst erop dat andere van haar familieleden overigens wel de

vluchtelingenstatus hebben verkregen. De Raad wijst erop dat in beginsel elke asielaanvraag of vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht wordt. Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat op 25 november 2004 in hoofde van verzoeksters vader een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem aangehaalde asielmotieven, dat verzoeksters moeder een volgsbeslissing kreeg en dat in hoofde van verzoeksters zus, die reeds in 2001 naar België kwam en op basis van eigen motieven een asielaanvraag indiende, op 11 juli 2004 een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters ouders en zus zich in het kader van hun asielaanvraag baseerden op andere elementen dan verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster suggereert in het verzoekschrift blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat haar asielaanvraag werd geweigerd omwille van de weigeringsbeslissingen die ten aanzien van haar ouders en haar zus werden genomen. De verwijzing naar verzoeksters familieleden in de bestreden beslissing is dan ook louter ter informatie.

10. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit te toetsen aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.
11. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsnorm, de motiveringsplicht en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat zij in geval van terugkeer naar Syrië een reëel risico op ernstige schade loopt, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als voor haar asielaanvraag. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen.
12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de

Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont zij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in het verzoekschrift, heeft de Commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met al haar verklaringen en heeft hij zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

13. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 juli 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK.

M.-C. GOETHALS.